

Slepačia Polievka pre Dušu

Sila
môjho áno

101 príbehov o dobrodružstve,
zmene a pozitívnom prístupe

Amy Newmark

Chicken Soup
for the Soul

Slepačia Polievka
pre *Dušu*

Sila môjho áno

101 príbehov o dobrodružstve,
zmene a pozitívnom prístupe

Amy Newmark

EASTONE BOOKS

Chicken Soup for the Soul: The Power of Yes!

Copyright © 2018 by Chicken Soup for the Soul, LLC. All Rights Reserved.

Slovak translation Copyright © 2020 by Eastone Group, a. s.

Slepačia polievka pre dušu, jej logo a znaky sú ochrannou známkou spoločnosti Chicken Soup for the Soul, LLC.

CSS, Chicken Soup for the Soul, and its Logo and Marks are trademarks of the Chicken Soup for the Soul, LLC.

Z anglického originálu Amy Newmark - Chicken Soup for the Soul: The Power of Yes! vydaného vydavateľstvom Chicken Soup for the Soul, LLC preložila Alica Činčárová. V roku 2020 vydalo vydateľstvo Eastone Books, Bratislava.

www.eastonebooks.com

Translation © 2020 Mgr. Alica Činčárová

Jazyková korektúra: Mgr. Ivana Fábryová

Layout: Studio Eastone

Tlač: Těšínská tiskárna

Všetky práva vyhradené.

Okrem použitia ukážok pre účely recenzie a kritiky žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the written permission of the publisher.

ISBN 978-80-8109-397-5

OBSAH

Úvod ~ Amy Newmark

IX

①

Skúsiť niečo nové

1	Môj rok nových vecí ~ Victoria Otto Franzese	2
2	Extrémy na tanieri ~ Ann Morrow	5
3	„Rock & Roll All Nite“ ~ Tamara Moran-Smith	9
4	Od opery k hokeju ~ Eva Carter	12
5	Všetko pre 21 ~ Mark Mason	15
6	Nová radosť ~ Kristen Mai Pham	19
7	Nie je dôchodca ako dôchodca ~ Priscilla Dann-Courtney	22
8	Beriem si svoj život späť! ~ Leah Isbell	25
9	Magická deväťdesiatka ~ Steve Hecht	29

②

Prijať zmenu

10	Rozprávka u protinožcov ~ Shari Hall	34
11	Prívetivé a známe ~ Erin Hazlehurst	38
12	Do budúcnosti ~ Lori Chidori Phillips	41
13	Ako ďaleko zájsť? ~ Sherry Poff	45
14	Na krídlach zmeny ~ Sara Etgen-Baker	49
15	Od rokenrolu do obchodu ~ Nancy Johnson	52
16	Päť rokov s Inuitmi ~ Carolyn McLean	55
17	Moja skutočná hollywoodska rozprávka ~ John Davis Walker	58
18	Kto je to dievča? ~ Geneva France Coleman	62
19	Dokonca aj medúzu ~ Victoria Fedden	65

③

Vydaj sa napospas

20	Keď Richard stretol Cindy ~ Richard Berg	70
21	Ako lepidlo ~ Kate Lemery	74

22 Iný uhol pohľadu ~ Robyn R. Ireland	77
23 Utešiť samu seba ~ Christy Heitger-Ewing	81
24 Od osamelosti k láske ~ Aviva Jacobs	84
25 Drevená lavica ~ Beverly LaHote Schwind	87
26 Všetko sa začalo otvorenými dverami ~ Nancy Beaufait	90
27 Krokodíl Dundee v metre ~ Ellie Braun-Haley	93
28 Lietajúci tanier nad Kalahari! ~ Dave Fox	96

4

Kým to nemáš v malíčku, predstieraj trošičku

29 Kúpeľ ~ Connie Kaseweter Pullen	102
30 Zábava musí byť! ~ Marianne Fosnow	105
31 Nedokonalé kroky ~ Mary C. M. Phillips	108
32 Zázračné okuliare ~ Kristi Adams	111
33 Ja verzus „syndróm podvodníka“ ~ Beth Cato	115
34 Babenky v akcii ~ Ginny Huff Conahan	119
35 Mikrofón voľný ~ Andrea Atkins	122
36 Nečakaná výzva ~ Lisa Timpf	125
37 Zaklínačka koní ~ Kaye Curren	127

5

Maj strach, ale konaj

38 Na horách (pochybnosti) ~ Jo-Anne Barton	132
39 Najťažší kilometer a pol môjho života ~ Joyce Lombardi	135
40 Odvaha spievať ~ Katie Drew	139
41 Skočiť alebo neskočiť? ~ Jennifer Crites	143
42 Šoférka ~ Tammy Nicole Glover	146
43 V zázračnej krajine ~ Linda Holland Rathkopf	149
44 „Ale veď ste učiteľka!“ ~ Gretchen Nilsen Lendrum	152
45 Káva pre vrahyne ~ Carolyn McGovern	156
46 Ochutnávam, milujem a žijem ~ A. L. Tompkins	160

6

Ver si!

47 Výzva menom „Bon Jovi“ ~ Miriam Van Scott	164
48 Magických sedem hodín ~ Sue Doherty Gelber	167
49 Dohoda ~ Logane Eliason	171
50 Nik to nesmel vedieť ~ Patricia Voyce	174
51 Môj rok „A prečo nie?“ ~ Elaine Liner	177
52 Zmena ~ Susan J. Anderson	180
53 Recitál ~ Hannah Faye Garson	183
54 Zaostrené na manželstvo ~ Jeanine L. DeHoney	186
55 Jeden hlas ~ Megan Pincus Kajitani	189
56 Šťastný golfista ~ Nick Karnazes	192

7

Trúfni si!

57	Hanblivka v televízii ~ Roz Warren	198
58	Kardinálne skvelé Vianoce ~ Jon Peirce	202
59	Zoskok ~ David Michael Smith	205
60	Za zvukov hudby ~ Angela Lebovic	208
61	Blízko smrti, ale živá ~ Hyla Sabesin Finn	211
62	Neľutujem ~ Anna S. Kendall	214
63	Stačí chcieť ~ Ellie Braun-Haley	217
64	V kokpíte ~ Stan Holden	220
65	Len dýchaj ~ Gwen Cooper	223

8

Moje nové ja

66	Štyri roky ~ Doug Sletten	228
67	Koniec mojej samoty ~ Alvena Stanfield	230
68	Doktor na čísla ~ Gary Stein	233
69	Panika ~ Grace Kuikman	238
70	Tučko, ktorý sa zaprel ~ David Hull	242
71	Autorom proti svojej vôli ~ Paul Winick	245
72	Ruky do vreciek! ~ James A. Gemmell	249
73	Sladká bolesť očakávania ~ Rick Weber	252
74	Príležitosti ~ Randal A. Collins	256

9

Od srdca k srdcu

75	Smelo do toho ~ David Hull	262
76	Môj liek proti bolesti ~ Annie Nason	265
77	Spoznal som bežný pracovný deň svojej ženy ~ Garrett Bauman	268
78	Nikdy som o tom nemala ani tušenia ~ Valorie Wells Fenton	272
79	Rovnakí ako ja ~ Tracy Crump	276
80	Nečakané stretnutie ~ Sharon Pearson	280
81	Súčasť rodiny ~ Cindy Jolley	283
82	„Pensionista“ ~ Bill Woolley	286
83	Učiť sa poprosiť ~ Kristin Goff	290

10

Nebáť sa dobrodružstva

84	Moja geriatrická dovolenka ~ Diane Stark	296
85	S celebritou na horskej dráhe ~ Darin Cook	299
86	Pod nohami nijaké dno ~ Geneva Cobb Iijima	302
87	Tarantuly alebo hory? ~ Kristi Adams	305
88	Spoločníčka na cesty ~ Polly Hare Tafrate	308
89	S mikrofónom v ruke ~ Melanie Celeste	312
90	Moich šesť námorníckych rokov ~ Sayzie Koldys	316

- 91 **Ďalšia kapitola – Francúzsko** ~ Deb Biechler 321
92 **Narodeninový darček** ~ Sheryl Maxey 324

11

Dôvera v samého seba

- 93 **Kúp si knihu** ~ Julia Rebecca Miron 328
94 **Strach z vody** ~ Kathy Bernier 331
95 **Na dvoch kolesách** ~ Elana Rabinowitz 334
96 **Podnájomníčky** ~ Susan G. Mathis 337
97 **Učiteľkou v Thajsku** ~ Ruthanna Martin 340
98 **Nečakané pozvanie** ~ Laura Allnutt 344
99 **Nikdy by som to nedokázala** ~ BJ Jensen 348
100 **Motýle a vtákojaštery** ~ Linda Sabourin 352
101 **Aký otec, taká dcéra** ~ Julie de Belle 356

Zoznámte sa s našimi prispievateľmi 359

Zoznámte sa s Amy Newmark 373

Poďakovanie 375

**Podel'te sa o svoje šťastie a inšpiráciu...
skrátka, napíšte nám svoj životný príbeh** 377

Slepačia Polievka pre Dušu

Úvod

Hovoriť áno znamená, že budete robiť niečo nové, niekoho nového stretnete, váš život sa zmení a zrejme aj životy iných... Áno je slovičko, ktoré dokáže veľké veci. Hovorte ho častejšie.

~ Eric Schmidt, bývalý výkonný riaditeľ Google

Slepačia polievka pre dušu tento rok oslávi 25. výročie. Na knižnú sériu to je úctyhodný vek, ale krása nášho spôsobu zostavovania kníh – ktorý spočíva v zbieraní skutočných príbehov bežných ľudí – je v tom, že nás každý rok udržiava sviežich a nohami na zemi. O čo teda pôjde v tomto vydaní Slepačej polievky pre dušu? Hlavne o to, ako hovoriť „áno“ novým veciam a ako vystúpiť zo zón vlastného pohodlia. Na túto tému ste nás priam zaplavili svojimi príbehmi. Bolo ich tak veľa, že sme z nich zostavili dokonca až dve knihy a jednou z nich je práve tá, ktorú teraz držíte v rukách. Naši prispievatelia v nej píšú o mnohých spôsoboch, ako sa rozhodli čeliť vlastnému strachu a vyskúšať niečo nové. Podelili sa s nami o to, ako sa zmenili k lepšiemu,

ako ich to doviedlo k novým veciam, vzdialenejším horizontom a ako ich život získal nový zmysel a hlbší význam. Naši autori ma natoľko inšpirovali a ich silné príbehy ma tak veľmi motivovali, že keď stojím pred nejakou výzvou – či už ide o niečo také bežné, ako je ochutnanie neznámeho jedla, alebo o niečo mimoriadne neobyčajné, ako napríklad paraglajdingový let z tristometrového útesu –, vždy si na nich spomeniem a tiež naberiem odvahu. Zakaždým, keď vyskúšam niečo nové, sa cítim silnejšia a akoby lepšie naladená na harmóniu okolitého sveta.

Či už hľadáte lásku, alebo nové zamestnanie, či sa snažíte prekonať svoju plachosť, alebo fóbiu, či si chcete okoreniť život novým športom, alebo nadviazať nové priateľstvá, či plánujete cestovať sami, alebo sa chystáte nasadnúť na horskú dráhu, na týchto stranách nájdete skúsenosti vám podobných. Stačí, keď si prečítate názvy jednotlivých kapitol – ich pozitívne odkazy a úžasné rady –, a hneď vám bude jasné, na akú cestu sa čítaním tejto knihy vydáte.

V kapitole 1, v ktorej sa venujeme tomu, ako človek skúša niečo nové, spoznáte Victoriu Otto Franzese, ktorá sa na prahu päťdesiatky rozhodla, že sa chce znova cítiť mladá a zažiť niečo vzrušujúce. Povedala si, že počas nasledujúcich 365 dní vyskúša každý deň niečo nové. Nebolo to jednoduché a niekedy si ešte pätnásť minút pred polnocou lámala hlavu, čo nové by mohla v daný deň vyskúšať. Nakoniec však vždy niečo zaujímavé vymyslela, či už išlo o pre niekoho bežnú vec, ako je skladanie puzzle alebo počítanie sudoku, alebo o niečo také neobyčajné a veľké, ako sú psie záprahy. Dokonca sa zúčastnila pokusu o zápis do Guinnessovej knihy rekordov, keď s množstvom ďalších ľudí skákala na minitrampolínach. Victoria tvrdí, že v päťdesiatke bol jej život zrazu plný prísľubov, rozťahla svoje krídla a každý deň sa učila viac a viac.

Niekedy zmenám odolávame, lebo sa bojíme byť lepší, silnejší, slávnejší alebo iní. V kapitole 2, ktorá je o tom, ako prijať zmenu, Sara Etgen-Baker opisuje, ako pri starožitnom sekretári napísala všetky svoje príbehy. Bol taký malý, že keď sa potrebovala obklopiť knihami a čerpať z rôznych tlačovín, musela si ich rozložiť na podlahe. Keď sa s manželom presťahovali do väčšieho domu, navrhol, aby kúpili väčší písací stôl. Mal pocit, že ten úzky starožitný sekretár jej nemôže vyhovovať. Sara sa zmeny bála, lebo mala obavy z rozmachu svojho písania. Odmietala ju dovtedy, až kým si neuvedomila, že jej manžel má

pravdu. Objednala si teda nový stôl a povedala si, že väčšia pracovná plocha symbolizuje väčšie projekty, väčšie možnosti, väčšie výzvy a tiež nutnosť vystúpiť z vlastnej zóny pohodlia.

Niekedy sa tiež musíte vydať napospas osudu a odvážiť sa nadviazať spojenia s inými ľuďmi, ako nám o tom vyzoprávala Kate Lemery v kapitole 3. V čase, keď sa to stalo, mala tri deti mladšie ako päť rokov, bývala v novom dome a v okolí nikoho nepoznala. Cítila sa osamelá. Rozhodla sa, že začne vypomáhať v škôlke, ktorú navštevovalo jej najstaršie dieťa, a zapísala sa na ženský futbal, ale ani tak sa jej nedarilo nadviazať nové priateľstvá. Poslúchla preto starú priateľku, ktorá jej navrhla, aby zorganizovala večierok pre mamy zo susedstva, ktoré nepoznala. Rozoslala pozvánky, a keďže sa akcia vydarila, stala sa z toho tradícia a dnes už má na konte niekoľko takýchto párti pre mamičky.

Celá kapitola 5 hovorí o prekonaní strachu. Ako malú chuťovku som pre vás vybrala príbeh Lindy Holland Rathkopf, ktorej sága sa začína tým, že stojí na visutej plošine a za ňou sa tvorí dlhý zástup ľudí. Inštruktor jej práve vysvetlil, že na dokončenie celého lezeckého dobrodružstva, na ktoré sa podujala, musí ešte „zlanitiť“ a „odjazdiť“ úseky medzi ôsmimi plošinami. Je to zároveň jediný spôsob, ako celé toto pekelné dobrodružstvo ukončiť. Linda ich požiadala, aby sa pripravili na jej záchranu... a vyrazila. Postupne zistila, že s každým ďalším úsekom sa jej úzkosť znižuje, až nakoniec dokázala celú dráhu absolvovať s otvorenými očami a kochať sa nádherným výhľadom na faunu a flóru kostarického dažďového pralesa. Vystúpila zo svojej zóny komfortu priamo do úžasnej krajiny divov a celé dobrodružstvo sa skončilo povznášajúcim pocitom.

V kapitole 8 zase budeme hľadať vaše „nové ja“ a príbeh Douga Slettena, ktorému sa to podarilo, sa mi ohromne zapáčil. Pracoval ako učiteľ a staral sa o svoju rodinu. Keď splatil študentskú pôžičku, kúpili si s manželkou prvý dom. Lenže Doug vždy túžil stať sa právnikom. Nakoniec sa rozhodol, že sa so svojím tajným snom zverí svojmu konzervatívne otcovi. Povzdychol si, že keď skončí štúdium, bude mať už vyše tridsať. „No a koľko budeš mať o štyri roky, ak nepôjdeš študovať?“ opýtal sa ho otec. Bolo rozhodnuté. Dougova manželka s jeho plánom súhlasila a on sa teda pustil do strašnej študijnej driny. Dnes už Doug pracuje 25 rokov ako právnik a vraví, že navždy bude vďačný svojmu otcovi a rodine, že ho podporili, aby sa vydal na úplne novú cestu. A presne o to ide, vyskúšať niečo nové, dokonca aj keď vám to naháňa strach.

Na začiatku som citovala úžasný výrok Erica Schmidta, ktorý zdôrazňuje, že „áno“ je iba krátke slovičko, ale má ohromnú silu. Dúfam, že náš nový výber skutočných príbehov v tejto knihe vám vnukne skvelé nápady. Predpokladám, že kým ich dočítate, dokážete si podľa neho zostaviť zoznam aspoň desiatich nových vecí, ktoré by ste radi vyskúšali. Neváhajte a podelte sa s nami o to, ako ste využili silu svojho áno. Ďakujem vám za to, že ste rozšírili obec našich čitateľov.

~ AMY NEWMARK

KAPITOLA 1

Skúsiť niečo nové

*Ak nikdy nie ste vystrašení, v rozpakoch alebo sa vás
nič nedotklo, znamená to, že neskúšate nič nové.*

~ Julia Soul

Môj rok nových vecí

*Šťastní budete vtedy, keď prestanete čakať, kým
začnete žiť, a začnete naplno žiť v okamihu,
v ktorom sa práve teraz nachádzate.*

~ Germany Kent

V roku, keď som sa chystala osláviť päťdesiatku, som sa rozhodla, že každý deň urobím niečo nové. Keď o tom hovorím ľuďom, vždy chcú vedieť, ktorá z nových vecí bola moja najobľúbenejšia. Predpokladajú, že som podnikla niečo skutočne prevratné a úžasné, napríklad že sme sa s rodinou presťahovali do exotickkej krajiny alebo som letela helikoptérou. Nevyhnutne pocítia teda sklamanie, keď odpoviem, že mojou najobľúbenejšou vecou bolo urobiť čokoľvek nové. Každý-jeden-deň! Viete, spraviť 365 nových vecí a popritom pracovať, starať sa o rodinu, vyprať a každý deň navariť večeru, nebolo vždy jednoduché. Zo začiatku sa často stávalo, že bolo pätnásť minút pred polnocou a ja som si stále lámala hlavu nad tým, čo nové by som stihla urobiť za poslednú štvrtihodinu. Ukázalo sa, že v minulosti bolo toho dosť veľa,

čo som nevyskúšala, preto aj za taký krátky čas som si vždy niečo vhodné našla. Dokončila som svoje prvé sudoku. Zapísala som sa na on-line kurz taliančiny. Fajčila som cigaru. Nechala som si urobiť trvalú na riasy...

Postupom času som zistila, že som otvorenejšia voči príležitostiam, ktoré ma obklopujú, a ukázalo sa, že nové podnety sa nachádzajú azda úplne všade. Jediné, čo som musela urobiť, bolo vynaložiť trochu úsilia, aby som si ich dokázala užiť a odviazať sa. A tak v jednu veľmi chladnú sobotu, keď by som za normálnych okolností zostala doma a čítala knihu, som sa naobliekala a vybrala na Slávnosti ľadu.

Alebo v iné víkendové ráno som šla pozorovať krvavý mesiac. S naším psíkom som tiež oslávila Medzinárodný deň psov...

To všetko sa stalo dávno pred tým, než moji priatelia zistili, že som otvorená takmer čomukoľvek, čo považujem za nové, a začali ma zasypávať pozvaniami – a nedostávala som ich len od svojich priateľov, ale aj od priateľov svojich priateľov. Vyústilo to do jazdy na psom záprahu, do pozorovania hviezd z visutého parkového chodníka High Line v New Yorku, do obeda so šéfkuchárkou Antoniou Lofaso, účinkujúcej v televíznej relácii Top Chef, do účasti na módnej šou Fashion Week či do stretnutia so spisovateľom Gilbertom Kingom, nositeľom Pulitzerovej ceny. Zúčastnila som sa na mnohých prednáškach na rôzne témy, ktoré by som nikdy predtým nepovažovala za užitočné či zaujímavé, a zistila som, že každú jednu z nich som ohromne ocenila. Kedykoľvek som sa dozvedela o niečom zaujímavom, vydala som sa za tým. Namiesto „Prečo?“ som sa začala pýtať: „Prečo nie?“ Moja odpoveď vždy znela: „Áno.“

Keď som sa dopyčuľa o ľuďoch z okolia, ktorí sa snažia o zápis do Guinnessovej knihy rekordov v počte ľudí naraz skákajúcich na minitrampolínach, okamžite som im prisľúbila účasť. V to ráno bolo chladno a pršalo. Nik z mojich priateľov či členov rodiny nemal záujem pridať sa, ale keď som dorazila na miesto, zistila som, že sú tam stovky účastníkov zmyšľajúcich podobne ako ja. Skákali sme vyše hodiny, boli sme nadšení z cvičenia a radostní z toho, že sme dokázali niečo síce trochu čudné, ale absolútne úžasné.

Značnú časť „mojich nových vecí“ tvorilo jedlo. Ochutnala som mäso z diviaka, žihľavový šalát aj egreše. Vypila som limoncello. Prvý raz som urobila

Namiesto „Prečo?“
som sa začala
pýtať: „Prečo nie?“
A moja odpoveď
vždy znela: „Áno.“

domáce pesto, hummus aj pizzu. Zistila som, že thajské baklažány vôbec nevyzerajú ako baklažány, ktoré som poznala, sú zelené, okrúhle, ale keď sa upečú, ich dužina je jemná a chutná a chutí ako tá z podlhovastých plodov. Prišla som tiež na to, že opečené redkovicke nemám o nič radšej ako surové, ale zato marakuju milujem v akejkoľvek forme.

Pri spätnom pohľade zisťujem, že nie je vôbec dôležité, že mnohé z mojich „nových vecí“ neboli práve superdôležité záležitosti. To, čo dôležité, naopak, bolo, je zistenie, že existuje nekonečne veľa toho, čo som ešte nevyskúšala. Ukázalo sa, že môžem aj naďalej rásť, mávať krídlami a až do konca svojho života sa každý deň naučiť niečo nové. Zapáčil sa mi nápad, že si sama určujem nastavenie vlastnej mysle a zámerne sa dostávam do zóny vlastného nepohodlia, keď zažívam nepoznané. Ak nič iné, dalo mi to dôvod privítať každý deň ako príležitosť zakúsiť svet trochu inak, konať v protiklade k tomu, čo je ľahké, predvídateľné a monotónne. Ozaj, ešte som neletela helikoptérou. Ale zato som uvedená v Guinnessovej knihe rekordov!

~ VICTORIA OTTO FRANZESE

2 Slepačia Polievka pre Dušu

Extrémy na tanieri

*Vďaka výzvam objavíte o sebe také veci,
ktoré ste skutočne ani netušili.*

~ Cicely Tyson

Vochutnávaní nových potravín a pokrmov som sa počas prvej polovice svojho života dostala maximálne na úroveň pokvapkania šalátu dressingom mne neznámej značky. Celé roky som jedla (a varila) jedlá kuchyne Stredozápadu. Musím pripustiť, že večere u nás nepoznali širokú škálu pokrmov – na jedálnom lístku dominovali rôzne jedlá varené v jednom hrnci, pečené kura a fašírka.

Krátko nato, ako som sa vydala, mi však manžel oznámil, že je načase, aby som opustila svoju kulinársku zónu pohodlia. Bol to asi len pekný spôsob, ako mi povedať, že už má mojej kuchyne dosť. Keď ma pozval na večeru do neďalekej reštaurácie známej ohromným bufetovým stolom, rada som jeho pozvanie prijala. Pomyslela som si, že to nemôže dopadnúť inak ako skvele, a pred očami som mala dlhé stoly chutného jedla plného sacharidov, ktoré vás zasýti a poteší.

Rýchlo som
prikryla hmyzie
mŕtvolky na tanieri
obrúskom. Nebolo
to jedlo, ktoré vás
poteší, ale priam
rozruší.

Objednali sme si nápoje a pridali sa k množstvu ďalších hladošov, ktorí očami pátrali, čo ponúkajú bufetové stoly. Vybrala som sa doľava a manžel doprava. Na tanier som si naložila šalát, zaliala som ho svojím obvyklým dresingom – ako inak – a vrátila som sa k nášmu stolu. Práve som sa napchávala bagetou, keď sa ku mne pridal manžel s tanierom kopcovito naloženým krabími nožičkami.

Krabie nohy som už videla. Lenže na kraboch. A tie boli na záberoch, ktoré ukazovali v televízii.

Ani to ma však nepripravilo na pohľad na kopy zamotaných štíhlych nôh pohromade, ktoré teraz ležali predou mnou. Toto teda určite nebolo jedlo, ktoré vás má pohladiť na dušu a potešiť. Naopak, bolo to jedlo, ktoré vás priam rozruší. Manžel vzal do ruky maličkú čudnú kliešte a cvakol mi pred očami.

„Ochutnaj,“ ponúkol ma.

Vypleštila som oči a záporne pokrútila hlavou.

„Ale no tak... len ochutnaj... prospeje ti, ak ochutnáš niečo nové.“

Nadvihla som chumáč nožičiek a pustila ho späť na tanier.

„Divne to páchne,“ kňučala som, „a vyzerá to ako veľký pavúk.“

Obzrela som sa navôkol, či ma nezachráni niekto z hostí, ale zdalo sa, že si nás nik nevšima. Každý sa venoval svojmu tanieru s krabími nožičkami. Ešte pred pár minútami ma obklopovali ľudia, ktorých som považovala za slušných uhladených jednotlivcov. A teraz? Miestnosť zaplnili neandertálci rozbíjajúci panciere a trhajúci krabie mäso malými vidličkami. Podlaha bola posiatá kúskami bieleho krabieho mäsa a maslo sa nelesklo len na pokrmoch na našom stole, ale kvapkalo tiež z brady hostia sediaceho neďaleko. Atraktívna žena vedľa neho vzala do ruky klepietko a rýchlo ho praskla. Okrem nákupov počas čiernych piatkov bolo toto to najnecivilizovanejšie správanie, aké som kedy zažila. Avšak, pravdupovediac, neodradilo ma to celkom od môjho predsavzatia vyskúšať nové veci... nakoniec, tie obludné krabie nohy musia byť lahôdkou, vrela som si, lebo sa zdalo, že všetci v reštaurácii práve zažívali niečo ako kulinársky raj.

Manžel sa na mňa súhlasne usmial a pripomenul mi, že skúšať nové veci môže byť prospešné. Ukázal mi, ako mám používať čudnú klieštku, predviedol,

ako ohnúť a zlomiť pancierik a potom drobnou vidličkou vytriahnuť zvnútra krabie mäsko. Podarilo sa mi prasknúť škrupinu, zjesť pár jej rozdrvených kúskov a potom si ešte porezať prst o ostrý okraj. Nakoniec som si vzala steakový nožik a začala vyškrabávať mäso. Celý tanier som mala posiaty drobnými kúskami krabieho mäska – bolo ho takmer za polievkovú lyžicu. Ešte nikdy som nemusela vyvinúť toľko úsilia, aby som sa najedla. Bola som si úplne istá, že keby som niekedy stroskotala na opustenom ostrove a jediné, čo by sa dalo zjesť, bol krab, vyhladovala by som sa na smrť.

Ochutnala som a užasla, aké je to výborné. Malo výdatnú sladkastú chuť. Keby som len dokázala tou vidličkou vytriahnuť väčší kus! Keď som sa snažila kúsočky mäsa namočiť do masla, manžel rýchlo zmizol späť k bufetovým stolom. Týmto tempom by on vedel zjesť celé hlavné jedlo a aj pokročiť s dezertom, kým som ja dokázala vydolovať toľko bieleho mäska, aby som si vytvorila druhé sústo. Vrátil sa s tanierom, na ktorom trónilo niečo, čo pripomínalo veľký hmyz. Vzal do ruky jedného z tých netvorov a mne sa prevrátil žalúdok.

„Blázníš?“ zakvílila som. „Toto predsa nemôžeš stráviť!“

„Čo? To sú ráčiky, jedia sa oveľa jednoduchšie ako krab,“ reagoval. „Aha, otočením oddelíš hlavičku, potom stisneš chvostík a mäsko vysaješ ústami. Je to fakt dobré,“ vysvetľoval.

Obzrela som sa po miestnosti dúfajúc, že zbadám skrytú kameru. Určite si z nás uťahujú! Alebo že by tajne nakrúcali ďalšiu časť televíznej relácie Faktor strachu?

„Prosím ťa, polož to,“ zašepkala som.

Poslúchol ma a ja som rýchlo prikryla to, čo vyzeralo ako hmyzie mŕtvolky na jeho tanieri, obrúskom. K nášmu stolu okamžite pristúpila čašníčka. „Môžem ten tanier odnieť?“ Odolala som chuti objasť ju a len som prikývla.

Od mojej prvej skúsenosti s jedným morských plodov, po ktorej som zostala zhrozená a hladná, už uplynul nejaký čas. Odvtedy som sa naučila, ako správne prasknúť krabí pancier a oceniť lahôdku v podobe nedotknutého, štavnatého kusa krabieho mäsa, ku ktorému sa človek dostane, keď ohne, praskne a otvorí škrupinu, ktorá ho obaľuje. Len na to pomyslím a už sa mi zbiehajú slinky.

Čo sa týka tých ráčikov, na tie si stále netrúfam, ale ak ste ich konzumentom a myslíte si, že sú chutné, verím vám. Skutočne. Beriem vás za slovo.

Musím však priznať, že za tie roky, počas ktorých ochutnávam nové pokrmy a celkom ma to baví, sa naše pozície s manželom tak trochu obrátili.

Minulý týždeň som navarila jedlo, ktorého prílohou bola bylinková quinoa, mrlík. Manžel sa pozrel na svoj tanier, potom na mňa a skôr ako ponoril do jedla vidličku, opýtal sa: „Čo to je? Vyzerá to ako vtáčí zob.“

Usmiala som sa naňho. „Len to ochutnaj, skúšať nové veci je prospešné.“

~ ANN MORROW

3
Slepačia Polievka
pre Dušu

„Rock & Roll All Nite“

*Hudba je pocit. Môžete ho skúšať opísať slovami, ale
v skutočnosti vás buď dostane hneď, alebo nikdy.*

~ Gene Simmons

Dalo sa to čakať... Manžel práve kúpil lístky na koncert skupiny KISS. Čo na tom, že sa blížime k dôchodkovému veku. Možno ho dostala nostalgia. Obaja sme skončili strednú školu v roku 1970, kedy KISS vtrhli na hudobnú scénu. Nebola to celkom šálka môjho čaju, vyštudovala som hru na klavíri a môj hudobný vkus zahŕňal všetko od diel klasickej hudby až po jemný rock. Od Beethovena po Barryho Manilowa. Ale rozhodne nie KISS, ktorí mali bližšie k heavy metalu. Ten vyznával môj mladší brat. Vlastne, hudbu KISS som počúvala iba vtedy, keď dunela za zavretými dverami jeho detskej izby. Nebola som rebelka, skôr poslušná dcérenka, ktorá nepočúva hudbu, akú hrali KISS.

Samozrejme, že aj ku mne sa doniesli zvesti o hlúpostiach, ktoré predvádzala skupina na koncertoch, napríklad keď Gene Simmons pľuval na pódium krv. Fuj. Hnusné. Musím však tiež priznať, že na KISS ma vždy niečo fascinovalo. Ich mejkap v štýle japonského divadla kabuki, čiernobiele kostýmy s harlekýnskymi vzormi a nebezpečne vysoké podpätky rozhodne priťahovali moju pozornosť.